

Kedves Magyar Testvéreim, Kedves Magunkfajták!

Az ellenfeleink folyamatosan azt akarják éreztetni velünk, hogy ha tisztességes munkából élünk – pedagógusként, kétkezi munkásként, kiskereskedőként, ápolónőként, gépkocsivezetőként, de akár orvosként vagy önkormányzati ügyintézőként, akkor vesztesek vagyunk, értéktelenek, és reményünk sincs arra, hogy a saját hazánkban, Magyarországon emelt fővel, biztonságban és méltóságban élhessünk.

A Jobbik Magyarországért Mozgalom történelmi küldetése, hogy nekik, a tisztességes munkából élő, befolyásos haveri körökkel és milliárdokkal nem rendelkező magyar embereknek visszaadja a hitet és a reményt.

Magyarország a magyaroké! A Jobbik Magyarországért Mozgalom történelmi küldetése, hogy helyreállítsa az eltorzított értékrendet, és világossá tegye: az igazság és az erő nem a furfangos privatizátoroknál, nem az aljas libatolvaj bandáknál, nem a multicégek lobbicsoportjainál, nem a milliárdos bankároknál van, hanem az általuk megvetett és semmibe vett, tisztességes munkából tisztességesen élni kívánó emberek millióinál. Azoknál, akiket ők pimasz módon rabszolgáknak néznek, s arra hivatottnak, hogy az őáltaluk okozott súlyos

károkat őhelyettük kifizessék, rombolásuk veszteségét átvállalják, s generációkon át ne dolgozzanak másért, csak az általuk felvett kölcsönök visszafizetéséért, s egy kivételezett, szűk elit réteg minél elképesztőbb gazdagságáért.

Hát nem! Nem és nem! Visszavesszük a hitünket és a reményünket, felemeljük a fejünket és visszavesszük az országunkat! Mi, a Magunkfajták fogjuk megmondani, hogy itt mi történik, és nem ők. Ők majd a vádlottak padján az utolsó szó jogán, s a börtöncelláikban visszaemlékezéseiket írva fogalmazhatják meg Magyarországgal kapcsolatos újabb elképzeléseiket.

Május elseje van, a munka ünnepe. Különös, de sokan csak gúnyolódva tudnak beszélni a „munka ünnepéről", azt érzékeltetve, hogy a munka és az ünnep összekapcsolása, a munka tisztelete, a dolgozó ember megbecsülése, sőt, hovatovább maga a munka is valamiféle kommunista csökevény. Nagyon fontos megkeresnünk ennek a torz szemléletnek a gyökereit. Érdemes legalább a „rendszerváltásnak" nevezett időpontig visszamenni. Mi is történt? A legrövidebben fogalmazva az történt, hogy közös vagyonunk, a magyar nemzeti vagyon, gyáraink, üzemeink, ingatlanjaink s piacaink egy szűk, kivételezett csoport s nagyrészt külföldi nagytőkések kezére kerültek. A munkásemberek azt tapasztalhatták meg, hogy megkérdezésük nélkül, egyik napról a másikra eladták a fejük fölül a gyárat. Azt a gyárat, amelyről ugyanők, a privatizációt megszervező és lebonyolító KISZ-titkárok és párttitkárok azt mondták, hogy a munkásoké, a dolgozó embereké. A széthordott, leprivatizált téeszről annak előtte azt mondták, hogy a parasztembereké.

Milyen érzés lehetett a munkásoknak megélni, hogy azok a vezetőik, akik egyik héten még meggyőződéses marxisták voltak, a következő héten már csak a Tőkét akarták megtartani, s a legszélsőségesebb, legkizsákmányolóbb, legpiszkosabb kapitalizmus elkötelezettjei és megvalósítói lettek? Olyan kapitalizmust terveztek és valósítottak meg, ahol a dolgozó embernek a saját munkájához, a munkája eredményéhez semmi köze nincs, ahol nem létezik szakszervezet, nem létezik érdekvédelem, nem léteznek munkavállalói jogok, ahol hiányzik az emberi méltóság. Vállvetve az újonnan létrejött, elvben demokratikus politikai osztállyal, leprivatizálták, „jókor jó helyen lévő" kivételezett magyarok magánkezeibe, illetve az addig gyalázott külföldi nagytőkések, multik kezébe adták az ország kincseit, mindazt, amiből most is élhetnénk, amiből Magyarország igenis virágozhatna.
Hogy merték ezt megcsinálni a magyar emberekkel? Vajon soha, egyetlen percig nem szégyellik magukat? De a magyar munkásokkal, dolgozó emberekkel szemben elkövetett bűnük nem merült ki abban, hogy a nemzeti vagyont ellopták, a gyárakat, üzemeket, téeszeket „megszerezték".

A következő nagy gyalázat az volt, ahogy a külföldi tőkések oldalára álltak - s állnak mind a mai napig - a magyar dolgozó emberekkel szemben. A magyar állam az úgynevezett rendszerváltozás óta soha nem állt a külföldiekkel szemben saját állampolgárai, saját eltartói oldalára: sem a magyar vállalkozót, sem a magyar gazdát, sem a magyar munkavállalót nem védték meg a külföldiekkel szemben. Pedig félreértés ne essék: a magyar állam, a magyar politika és a magyar állami vezetők, politikusok, képviselők feladata nem a külföldiek, nem is a saját üzleti köreik, hanem a magyar emberek, a magyar munkavállalók, vállalkozók, gazdák szolgálata. A magyar politikai elit viszont a „rendszerváltozás" óta folyamatosan és következetesen a külföldiekhez dörgölőzött s magyar érdekek helyett idegen érdekeket szolgált.

Ezért választotta a Jobbik Magyarországért Mozgalom egyik jelszavaként, hogy „Idegen érdek helyett magyar érdekeket képviselünk!". Ennek jegyében fogjuk, amennyiben az Önök bizalmából bekerülünk az Európai Parlamentbe, Brüsszelben is a magyar érdekek következetes és harcos képviseletét ellátni. Kiállunk amellett, hogy a magyar termőföld 2011 után is magyar kézben maradjon, a magyar gazda ugyanannyi mezőgazdasági támogatást kapjon, mint a nyugati versenytársa. Kiállunk a magyar piacok minden lehetséges eszközzel történő védelme mellett, különösen a mezőgazdaság, az élelmiszerek terén. Meg kell akadályozni, hogy az agyontámogatott, s a magyarnál ugyanakkor gyérebb minőségű külföldi élelmiszer továbbra is úgy áramoljon Magyarországra, hogy lehetetlen helyzetbe hozza, végleg tönkretegye a magyar gazdaságot. Fontos célunk még, hogy a magyar munkavállalók jogai egy jottányival se legyenek kevesebbek, mint az osztráké vagy a franciáé. Nem engedhető meg tovább, hogy a multicégek korlátlanul zsákmányolhassák ki a szakszervezetek, érdekvédelem és jogok nélkül maradt magyar dolgozóikat.

De térjünk vissza arra, mit tett a jelenlegi, s húsz éve folyamatosan hatalmon lévő magyar politikai elit. Ahelyett, hogy a magyar gazdaságot erősítették volna, a magyar embereknek segítettek volna magyar bankok támogatásával, a kiváló magyar adottságok kamatoztatásával alkotó munkalehetőséget, egzisztenciát teremteni, mindenáron külföldi tőkét akartak az országba vonzani. Egyfelől komoly pénzeket s adómentességet, kedvezmények sorát adták az idetelepülő külföldi cégeknek, multinacionális cégeknek, lehetetlen helyzetbe hozva, bukásra ítélve a magyar vállalkozókat. Másfelől Magyarország fő komparatív előnyének, más országokhoz képest kiemelkedő vonzerejének állították be azt, hogy a magyar munkaerő olcsó és igénytelen. Ez volt a magyar vezetés egyik leggyalázatosabb bűne. Hagyta, hogy az idenyomuló multik elképesztően alacsonyra szorítsák a munkabéreket, a nyugati munkásnál magasabb normában de töredék bérért dolgoztassák a magyar munkaerőt, felszámolják a szakszervezeteket, a munkavállalói érdekképviseletet s szinte nem létezővé tegyék a munkavállalói jogokat.

A dolgozó magyar embereknek ez az elárulása, teljes kiszolgáltatottságba taszítása az elmúlt

húsz év politikai elitjének egyik leggyalázatosabb történelmi bűne.
Sokat gondolkodtam azon, hogyan juthattunk ide. Jogászként az is erősen foglalkozhat, hogyan tűnhetett el a magyar vezetők, a magyar döntéshozók szótárából az a fogalom, hogy IGAZSÁGOSSÁG?

Arra jutottam, hogy két alapvetően különböző szemlélet, két különböző emberkép és államfelfogás áll szemben egymással. Ezeknek nagyon nagy szerepük van abban is, hogy a munkát és a dolgozó embert hogyan közelítik meg az egyes politikai erők. A mi felfogásunkban, amely megegyezik a keresztény emberképpel, az embert az Isten teremtette, saját képére és hasonlatosságára. Ebből következően minden egyes ember emberi méltósággal rendelkező személy, nem pedig tárgy, eszköz, aki „használható", kizsákmányolható, méltóságától megfosztható mások, egy szűk, szerencsésebb elit boldogulásának szolgálatában. Természetesen azt a tényt, az ember nem tárgy, nem eszköz, hanem méltósággal rendelkező és méltóságától megfoszthatatlan SZEMÉLY, olyanok is el tudják fogadni kiindulópontnak – s el is kell fogadniuk – akik nem Isten-hívők. A mi felfogásunkban minden egyes ember életének célja van, az élete valahonnan valahová tart, küldetéssel rendelkezik.

Megint hangsúlyozom: az ember nem lehet eszköz, hanem minden egyes ember önmagában cél. Az emberi élet célja a küldetésünk betöltése, beteljesítése, s ennek egyik központi eleme a munka, a hivatásunk. Az ember a munkájával – még a legkevésbé képzett, a legiskolázatlanabb ember, a legkevesebb tanulást igénylő munkával is hozzájárul ahhoz, hogy a világ legalább egy kicsit jobb legyen, valakinek az élete teljesebb legyen.

Ezt a dolgozó embernek, a méltóságából következően éreznie és tudnia is kell. Ez az az érzés, amelytől a munkavégzése során tárgy helyett méltósággal rendelkező személynek érezheti magát. S az állam, a politika feladata az, hogy az embereket a küldetésük megvalósításában, beteljesítésében minden lehetséges eszközzel támogassa, segítse. Az állam és a politika feladata más szóval a közjó szolgálata. Az államnak mindenkor kötelessége, hogy az emberi személy méltóságát megvédje, olyan jogszabályokat és intézkedéseket hozzon, amelyek hatékonyan akadályozzák meg, hogy akár egyetlen ember méltósága is a profitszerző ösztönök zsákmánya legyen.

Kedves Magyar Testvéreim, Kedves Magunkfajták!

Egy új Magyarországot kell megalkotnunk, s részesévé kell válnunk egy új világrend

kialakításának, megalkotásának. Ez a Mi Magyarországunk, a Magunkfajták Magyarországa az emberi méltóságra és az igazságosságra épül. Higgyék el, hogy az Európai Unióban is és a világ más részein is rengeteg szövetségesünk lesz. A világban a Magunkfajták vannak többségben. S az emberek ki vannak éhezve az igazságosságra. A jelenlegi világgazdasági válság leleplezte az alkotó és értékteremtő tisztességes munka helyett a pénzügyi manipulációkon alapuló gazdasági világrend embertelenségét és végtelen igazságtalanságát. Kiderült: a király meztelen. Még a gazdag és elkényeztetett Amerikát is elérte az igazság pillanata. Otthonaikból kilakoltatott, állásukat elvesztett emberek, elszegényedett családok millióinak kell összefogni világszerte s kimondani: elég volt. Egy új, igazságos és emberséges világrendet akarunk és követelünk. Meggyőződésünk, hogy nekünk magyaroknak ebben történelmi szerepünk, küldetésünk van.

Igazságszeretetünk, szabadságszeretetünk, s történelmi fájdalmaink, tapasztalataink sora különösen alkalmassá tesz bennünket arra, hogy végre ne elszenvedői, hanem tevékeny alakítói legyünk a világban zajló folyamatoknak. Élen kell járnunk egy új, az igazságosságon és az emberi méltóságon alapuló világrend kialakításában, s ezt a küldetést már az Európai Parlamentbe történő megválasztásunk esetén meg fogjuk kezdeni, az igazságosabb Európáért és igazságosabb világért velünk harcolni kész szövetségeseinket meg fogjuk találni. Hát persze, hogy ez nem tetszik az eddigi igazságtalanságok haszonélvezőinek. Hát persze, hogy a televízió csatornák – még a nemzeti érzelműeknek mondottak is – hol elhallgatják, hol gyalázzák a Jobbikot, az igazságért és az emberi méltóságért tenni akaró új erőt. Mert ha ott lennénk a képernyőkön, talán mondanánk egy-két szokatlan dolgot, vagy feltennénk egy-két szokatlan kérdést.

Az izzadó homlokú, aggódó arcú, kerekasztal vitát folytató nagytőkésekhez is lenne kérdésünk. Amikor tehetetlenül teszik szét a kezüket, mondván: semmit nem tehetünk a dolgozó emberek elszegényedése ellen, akkor esetleg rákérdeznénk: mondják, arra nem gondoltak például, hogy ÖNÖK egy kicsit kevesebb profitot realizáljanak s igazságosabb jövedelmeket biztosítsanak a dolgozó embereknek? Hogy mondjuk Önök mondanának le valamiről, Önök húznának nadrágszíjat és nem mindig azok, akiknek már nadrágszíjuk is alig van? Olyan égbekiáltó igazságtalanság lenne, ha mondjuk évi két milliárdos tiszta haszon helyett csak félmilliárdot tennének zsebre, s ezáltal munkahelyek sokaságát mentenék meg és dolgozóiknak emberi jövedelmet biztosítanának? Hát tényleg csak úgy működhet a világ, hogy egy szűk, szerencsés vagy ügyes, vagy bűnöző elit úgy tesz szert egyre elképesztőbb gazdagságra, hogy az elviselhetetlenségig szorítja le a dolgozó emberek munkabérét, s vele a dolgozó emberek életszínvonalát?

Az állam engedheti, hogy a profit egekig növelése érdekében a költségeket úgy minimalizálják, hogy ebbe a tisztességes munkából élő emberek belerokkanjanak? Természetese dolog az, hogy multimilliárdosok biztatják a végtelenségig kizsákmányolt, általuk elszegényített

embereket a nadrágszíj-húzogatásra? Hát nem. Nem és nem. Az új, igazságosságon alapuló világrendben az államnak igenis be kell avatkoznia ezekbe a folyamatokba és meg kell védenie a kiszolgáltatott embereket. Az emberhez méltó életszínvonal megvédése, az emberi méltóság biztosítása mindig előbbre való kell, hogy legyen a profit maximalizálásnál. S a közösségért, az emberekért dolgozó állami alkalmazott, a pedagógus, a tűzoltó, az ápolónő sem érezheti az igazságosságon alapuló új világrendben úgy, hogy ő valamiféle megtűrt, a milliárdosok által eltartott, nadrágszíj-húzogatásra és folyamatosan megaláztatásokra kényszerített tárgy, eszköz mások boldogulásának szolgálatában. Elég volt a tisztességes munkából élő, értéket teremtő, alkotó munkát végző emberek folyamatos megalázásából.

Elérkezett a történelmi pillanat egy új, igazságos világrend megalkotásához, s ebben nekünk, magyaroknak komoly szerepet kell vállalnunk.

A közelgő, június 7-i európai parlamenti választásnak a tétje sokkal több, mint hogy a Jobbik bejut–e az EP-be és képviselheti–e Magyarországot, a magyar embereket. A tét az, hogy van-e esélye egy teljesen új értékrenden alapuló, igazságos Magyarországnak és igazságos világrendnek. Minden egyes szavazat, amelyet a Jobbikra, az igazságos Magyarországért és igazságos világért harcoló Új Erőre adnak le, erősödik a remény, hogy van esély. Győzzön az igazságosság és az emberi méltóság, győzzön a tisztességes munka becsülete, győzzön aJobbik!

Szeretettel,
Morvai Krisztina